

Scénář k rozhlasové reportáži o Františkovi Tichém

Rádi bychom vám představili příběh jednoho pozitivně naladěného pána.

František Tichý se narodil v Dobřichově na Kolínsku v roce 1948, tedy v roce, kdy se k moci dostali komunisté. Tehdy se jeho rodině změnil život. V rámci kolektivizace sebrali jeho dědovi několik hektarů polí a zvířata. Rodiče proto začali pracovat v zemědělském družstvu. Samotného Františka na škole nabádali, aby vstoupil do strany, ale on odmítl.

V roce 1967 se vyučil elektrikářem a tomuto povolání se věnoval celý život. O rok později nastoupil na povinnou vojenskou službu na letišti v jihočeské Bechyni, kde se účastnil srpnových událostí roku 1968.

„Největší strach jsem jako měl v tom osmašedesátém roce, když nás tady ty vojska Varšavský smlouvy přišly jako vysvobodit v uvozovkách.

Pamatuju si to úplně přesně. 20. srpna byl letovej den a my jsme měli na starosti osvětlení tý ranveje, tý dráhy.

Počasí nebylo pěkný, byla taková mlha, mrholilo, ošklivo bylo, ale nahoře jsme slyšeli už jak to tam hučí jak ve včelím úle, už tam lítaly ty Antonové.

A z těch letadel velkejch, tam přistály asi čtyři, tak z toho začaly vyjíždět tanky a hned zamířily ty svoje laufy na věž a na nějaký ty důležitý objekty. My jsme se báli, my jsme nevěděli, co vlastně je, slyšeli jsme akorát nějaký ty zprávy z rádia.“

Okupace začala. Přes prvotní šok a naštvanost bylo třeba plnit rozkazy nadřízených. František se nadále staral o přistávací plochu. Vojáci se museli přizpůsobit a s okupanty vycházet v dobrém. František na tuto dobu vzpomíná takto:

„Oni tyhle ty vojáci ruský, to byli takový mladý kluci, vyvalený, ušatý. Oni přinesli občas nějaký ty jejich potraviny, jedli zase s námi naše jídla, bylo to takový fajn.“

Po vojně se František přestěhoval na sever Čech – nejprve do Nového Boru, a poté do Mimoně, kde byl vojenský prostor. V roce 1978 se nedaleko jeho domova, na vlakovém nádraží, odehrál incident mezi okupanty. Od své posádky utekli dva vojíni a ukryli se mezi vagony.

„Hele tam to obklíčili a normálně ty vagony rozstříleli na mraky i s nima, i s nima.“

O dekádu později se začal totalitní režim v Československu hroutit. František tuto změnu vítal a zároveň aktivně podporoval na různých protestech, stávkách a demonstracích v roce 1989.

„Někdy nás teda rozháněli, někdy jsem dostal taky obuškem po zádech, jo. A snažili jsme se, prostě fandili jsme tomu a byli jsme rádi, že tenhle režim by měl skončit, chtěli jsme něco nového, tak jsme pro to taky museli něco udělat.

Zaplat' pánbůh, že začalo něco nového a tomuhle všemu, tomuhle komunistickému diktátu je konec.“

František Tichý je v dnešní době spokojený a optimistický důchodce, který na minulost, ať už byla jakákoliv, vzpomíná vcelku pozitivně. Má ženu, tři děti a několik vnoučat. Jeho největší vášní je malování obrazů.

„Všechno bylo dobré, i když to dobré nebylo.“